

Rokytnice nad Jizerou 28. – 31.1. 2010

Pololetní prázdniny jsou již tradičně dobou, kdy se jezdí lyžovat k Ježkovi na chalupu do Rokytnice nad Jizerou. Během čtvrtka postupně přijeli autobusem oddílové děti (Míra, Michal, Šárka, Kuba a Karča), Ježek se Zdendou, který vezl i Buclu s Buclinkou, potom dorazili Réza s Jindrou a Bárou a nakonec Rarach s Martinem a Filipem. Co naopak nedorazilo, byly Karčiny lyže, které prázdniny strávily u Ježka v předsíni a Rarachova taška, která zůstala zapomenuta neznámo kde. Povečeřeli jsme čínskou polívku a na třetí pokus rozlosovali pořadí denic. Ráno nás čekalo lyžování, a proto jsme se poměrně brzo uložili ke spánku.

Po páteční snídani jsme odjeli na Paseky na Hermínu. Sněžilo a byla zima, takže celodenní lyžování nepřípadalo v úvahu. Menší zůstali 3, větší 4 hodiny. Po pozdním obědě (hrachová polévka) vyrazily děti před chalupu stavět bobovou dráhu a iglů. Vedl je Jindřich, který skončil s modřinou pod okem, protože ho Kuba za dosud nevyjasněných okolností trefil lopatou.

Po večeři se spodní místnost změnila v hráčské doupě, kde se hráli Dostihy a Monopoly - City. Druhá jmenovaná hra byla pomalá a nudná, ale zpestřovalo nám jí herní zařízení, familiérně nazvané tamagoči, které odpočítávalo a občas jen tak píplo, asi že má hlad. Vrchol hry ovšem byla „homa“, se kterou hrál Kuba, což Buclík okolí sděloval výkřiky „Kuba hraje s homou!“ v intervalu několika desítek sekund. Během večera se Bára vrátila z běžkovýletu, který byl asi velmi vydařený, hlavně po tom, co se oběma botám odlepila podrážka. Když odešli děti spát, pokračovali vedoucí ve společenských hrách a starší předávali mladším rady do života.

V sobotu se šlo lyžovat na Kamenec. V chalupě zůstaly Bára s Karčou, které uklízely a vařily oběd. Když se lyžaři vrátili a poobědvali, vyrazilo se ven. Zdenda s Filipem vylepšovali dráhu a Karča s Buclinkou udělaly tunel v hromadě sněhu. Mezitím jiná parta vyrazila na noční lyžování. Před večeří se ještě hráli Monopoly, ale byla to zase nuda, pokud nepočítáme Filipův hysterický výstup na téma „Ve dvou, třech a čtyřech se to nedá hrát.“ O mnoho zajímavější byla večerní debata o nejrůznějších možnostech podnikání. (Sestav si svého otoka a podobně...) Vrchol večera ovšem přišel až v pozdějších hodinách. Laskavý čtenář promine, že s nepustím do podrobností, ale věřte, že jsme o mnoho poznatků bohatší, zejména pokud jde o mezilidské vztahy.

V neděli už nebyl na lyžování čas, a proto jsme vyrazili jen do cukrárny. Nakonec jsme jeli obě cesty busem, protože jinak bychom nestihli ani to. V cukrárně nás nejvíc zaujal automat na šmuky, žvejkačky, odznaky a padáčky, i když zákusky taky stály za to.

Po návratu do chalupy jsme balili a obědvali něco z poměrně široké nabídky zbytků a polotovarů. Pak nadešla chvíle, kdy jsme museli jít. To jsme ale my jedoucí autobusem ještě netušili, co nás čeká... Na zastávku totiž přijel bus, před jehož čelním sklem bylo nacpáno asi dvacet plyšáků. Jenže pak z autobusu vystoupil šofér a zděšení ještě stouplo, páč vypadal tak na 17. Když jsme nastoupili, uhodila nás do nosů „vůně“ stromečků, které byly pravidelně rozvěšené po celém autobuse. Pak řidič zasedl za volant... i když jsme tomu chvílemi nevěřili, nakonec nás bezpečně dovezl do Prahy. V metru Michal s Kubou ještě chvíli řešili fyzikální problémy s hopíkem, ale to už byla výprava za námi.